

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO „SLOVENSKEGA
PLANINSKEGA DRUŠTVA“

XXII. LETNIK ————— 1922 ————— ŠTEV. 2

Planinski spomini.

Piše duh. svetnik župnik Jakob Aljaž.

(Dalje.)

2. Lepota planin.

Kaj pa je lepo? Ko sem bil mlad, sem rad bral estetiko (Ficker) in zgodovino umetnosti (Lübke). Skušnja me uči, da nekaj ljudi nima čuta za lepoto, bodisi v glasbi ali v slikarstvu, ali v naravi; če jim na primer hvališ lep slap, krasno dolino, veličastno gorovje, ostanejo njih oči mrzle. „Učen“ gospod mi je rekel: „Ne razumem, zakaj hodite v koncerte: gosli delajo zame „cigu-migu“, boben pa potem črez vse instrumente: „bum, bu n, bum“. Jaz nimam nobenega užitka!“ — Drugim, tudi meni pridejo pri lepi pesmi solze v oči!

Če potujemo v Rim, Florenco, Benetke, Monakovo, Dunaj, si ogledamo tudi muzeje in galerije slik, — mnogi ne marajo zanje in porabijo čas in denar rajši za gostilne in kavarne. Kmetu obično zadostuje Blasnikova pratika s slikami svetnikov in on gre raje v gostilno na kozarec vina nego občudovat lepoto.

Tako je tudi s prirodnimi lepotami. „Kaj bi hodil gledat tiste skale!“ pravi marsikdo na tihem ali pa na glas. Vprašal sem starega moža na Dovjem, ki je vozil iz Vrat les mimo Peričnika, ki po zimi zamrzne: „Kakšen je pa zdaj Peričnik? Ali je kaj lep?“ Odgovori mi: „Ne vem: jaz ga nikoli ne pogledam.“ Ko to povem dvornemu svetniku Šukljetu, mi reče: „Kaj praviš, ali ima kaj čuta za lepoto?“ Opazil sem pa, da ženske nadkriljujejo v tem oziru moške, ker jim je menda to prirojeno, in so same rade — lepe. Nekateri vodniki nam pač povedo, katera dolina je lepša in s katere gore je lepši razgled — pa so morda to slišali od „višjih“ gospodov.

To je res, da se je zanimanje za turistiko, za lepoto naših pokrajin, dolin, gorá, še le zadnji čas prav razvilo. Valvasor popisuje v svojih knjigah malenkosti, Triglava pa še ne imenuje ne. Samo to zapiše, kakor je

zgoraj (str. 3) omenjeno: „Kmetje pravijo: „Če v Krmi hudič poka, bo kmalo grdo vreme.“ (Wenn der Teufel in der Krma peitscht, wird bald schlechtes Wetter)

V frančiškanski knjižnici v Ljubljani sem videl pred leti star zemljevid (menda Schönleben-ov), kjer se prvič bere ima gore: Triglav. Od kod to ime? Eni pravijo, da se vidijo trije vrhovi, če se gre z Velepolja proti Kredarici; če gledaš iz Vrat, se tudi vidijo blizo skupaj tri glave. Drugi (Terstenjak) razlagajo ime mitično (slovanski bog).

Strme gore, globoki prepadi so se prej zdeli ljudem nekaj strašnega; zato so se jih ogibali. Sedaj pa je vse drugače. Ko sem prišel kot župnik na Dovje leta 1889, pravi kmalu potem Čeborjeva Špela, pridna delavka, moji stričnici: „Manica, če hočeš kaj lepega videti, pojdi z menoj v nedeljo zjutraj po prvi maši v Vrata.“ Res sta šli notri do izvira Bistrice; pokazala ji je Špela, kje je že bila, ko je ovce pasla, kako se ti in oni gori pravi. — Kako lepo je Vratih, to sedaj vsi trdimo. Za me pa je važno, da je že l. 1889 preprosta deklé Špela, kajzarjeva hči, sama od sebe opozorila na lepoto Vrat. Tudi mi je častital preprost hišar, ko sem leta 1894 naredil Slov. Plan. Društvo v Vratih za poizkušnjo malo hišico, katero so krstili zoper mojo voljo na moje ime („Aljaževa koč“).

Precej potan je prišel v Vrata načelnik ljubljanske nemške sekcije Alpenvereina, dr. Bock, in me je vprašal, kaj pomenijo obrezani hlodi, pripravljene za mojo koč. Ko izve, gre žalosten v Mojstrano nazaj, drugi dan pa v Kot. Pa tam mu ni ugajalo. Zato je opustil nameravano stavbo.

Čeborjeva Špela in Manica sta šli iz Vrat domov, ne več po stari poti, ampak čez Višek. — Kje je Višek? Lepa planota, rovti in in travniki s tremi pastirskimi bajtami, kakih 200 metrov nad slapom Peričnikom. Pa ni treba ob slapu, po nevarni in strmi poti, gori lesti, ampak gre se na tej ali na oni strani četrť ali pol ure proč po lepi poti na Višek. Iz Vrat grede pelje še višje počez steza, turistom neznana Na Višek se dobi mleko, pa že razgled nam trud poplača.

Če gre Tirolec, ali Trentar, v nepregledne, enakomerne hrvaške ali ogrske ravnine, se ga loti domotožnost, ga vleče nazaj v planinski raj lepota domačih gorá.

3. Storžič.

Slovinci so bili že od nekdaj hribolazci. Tudi jaz sem zgodaj začel, še kot dijak.

Pred več ko 60 leti mi pravi sošolec Furlan: „Pridi k meni v Poljane (k Polonovcu), da greva na Blegaš.“ In šel sem. — Z drugimi dijaki (pevci, čveterospev) gremo na Kum pri Sv. Neži (pri Zidanem

Fotogr. A. Gregorec.

Gorenja Krma: Pogled na Vratca.

Mostu). Ravno cerkveni shod je bil, veliko ljudi je prišlo, Kranjcev in Štajercev. Ob začetku maše pojemo četveroglasno, pa kmalu začne vse ljudstvo svoje narodne pesmi, posebno glasni so bili Štajerci. Lepo popisuje tak shod pri Sv. Neži na Kumu prof. Erjavec. — Moj tovariš na gimnaziji, Markič, me je vabil v Trstenik, da od tam greva na Storžič. A preden sem ga obiskal, me spelje družba, da obišeča sošolca Gropa Š. v Mišečah, prijazni vasi, na desnem bregu Save vstric Brezij (božje poti). Kopali smo se v Savi in potem na solncu ležali. „Ali veš, kako se oni strmi, stožčasti gori pravi?“ „Ne vem“, odgovori Kobilica. „To je Storžič“, pravim. „Glej no, jaz imam tam spodaj sorodnike“ zakliče Kobilica. „Mene je pa Markič vabil, da grem z njim na Storžič! Ali se pridružiš?“ „Grem“, se hitro odloči Kobilica. „Kar dvigniva se in jo mahniva naravnost, pota res ne znava — saj ne moreva zaiti, ko vidiva vedno Storžič pred seboj.“ „Gropa, ali Ti greš z nama?“ „Moram jutri iti v Radovljico.“ „Pa nama vsaj bližnjico pokaži do Otoč.“

Spremil pa je naju do Dupelj, tu jo je krenil proti domu, midva jo udariva čez gozd na Trstenik. V Dupljah vprašava starega moža, ki je pri ulnjaku sedel, če greva prav. „Prav, prav, skoz gozd je veliko potov, le na levo se držita.“ Zgovorni mož nama še pove, da je bil že v 8. šoli! Še le na večer dospeva s Kobilico v Trstenik k Markiču.

„Zdaj pa po daljnogled k župniku!“ Dobili smo na posodo velik papirnat perspektiv, ki pa ni bil dosti vreden. Družba se še pomnoži za župnikovega stričnika, petošolca.

Zjutraj nabašemo živeža. Jaz nesem v pletenici jajc, kruha in vina. Vodnika ne potrebujemo, že prejšnji dan sem od daleč določil, da grem po drči sredi Storžiča do vrha s korbo v roci. Oni pa so šli bolj na desno po travniku na okoli. Proti vrhu drče je bilo tudi za me prestrmo in za jajca nevarno, moral sem iz drče na desno — in malo je manjkalo, da ni vse skupaj, namreč jaz in korba, zdrsnilo po strmini.

Krasen razgled je s Storžiča. Na solnčni strani je Storžič s travo poresel, na severni pa strma, gola stena. Gamsi so poleti na severni strani, kjer so bolj varni, pozimi pa pridejo na solnčno stran. Ko sem bil pozneje kaplan v Tržiču, smo šli na lov v Storžič in sem v strmi strani (v Malem Storžiču) gamsa ustrelil, tisti dan edini izmed 20 lovcev, dasiravno sem bil novinec.

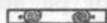
Koprivniški župnik mi je pravil, kako sta šla leta 1848, ko je bil bogoslovec, z učiteljem Markunom gamse krast v Storžiču na Tržiško stran. Slučaj je hotel, da so tisti dan tam imeli lov Tržičani. „Zapazili so naju“, mi je pripovedoval, „in od spodaj obkolili, na kviško čez navpično steno pa ne nemoreva. Kaj storiti? Pljuneva na roke ter si s smodnikom obraze počrniva. Markun, mu pravim, ti tukaj stoj in čakaj, kar ti

bom ukazal, jaz pa grem višje za to skalo. Kar pride počasi na kviško Peter Mally (pozneje ključar), Tržičan, ter pravi Markunu: „Aha, sedaj boš Ti puško dal meni.“ Ta pa se mirno izgovarja: „Moram tega zgoraj povprašati“, in pokaže z roko za menojo. Mally pogleda za menojo, jaz pa z napeto puško zakričim Markunu: „Stoj, še ti napni! Puške ne daj!“ In Mally začne nazaj stopati... Divja lovca pa sta nato počez zbežala.“

Ta župnik je pozneje na Koprivniku medveda ustrelil, Markun pa je bil l. 1855 v Ljubljani moj učitelj v drugem razredu. Strogo disciplino je imel in rad je palico rabil. —

Moj tovariš, Josip Lavtižar, l. 1878 kaplan v Tržiču, je bil dober hribolazec; šel je na Mangart in ga je popisal v Novicah. Teden kasneje gresta on in Hladnik (oče Novomeškega organista Hladnika) iz Tržiča čez Lom in Kokrsko sedlo na Storžič, nazaj pa po solčni strani doli proti Sedlu med Storžičem in Kokovnico, in nazaj na Lom, Tržič. Pa kmalu pod vrhom sta se ločila: Lavtižar gre bolj pri vrhu čez skale, češ, tukaj bo bližje, Hladnik stopa raji spodaj pod skalami; ves čas ga skrbi, kaj bo z gospodom; težko ga pričakuje na Sedlu, pa ga le ni. Ali se je gospod ponesrečil? „V tem premišljevanju pa slišim spomin mrtvega“, mi je pozneje povedal Hladnik. Grozno preplašen ne ve, kaj bi počel. Kliče, pa nič odgovora ni. Kaj se je zgodilo? — Lavtižar je ob robu počasi in varno plezal od skale do skale, nazaj ni hotel iti, in nazadnje je srečno prišel na Sedlo, kjer ga Hladnik ostro okrega, zakaj se v tako nevarnost podaja. Ko prideta domov, me Hladnik pokliče na stran, zatoži Lavtižarja in pove, kako je slišal na Sedlu — spomin mrtvega.

(Dalje prih.)

Dve pismi iz Albanije.

2. Na obedu pri Albancu.

„Šumbat“¹⁾, 25. nov. 1921.

„... Na poti v Piškopejo sem doživel interesanten dogodek: arnavtski velikaš me je povabil na večerjo... Privedel me je v prvo nadstropje svoje hiše. Vstopiva v sobo, ki je bila prijetno zakurjena; po tleh so povsodi preproge, narejene iz kozje dlake, le pri vratih in okoli ognjišča vidiš ilovnata tla. Ko vidim, kako si hišni gospodar sezuje opanke in šele potem stopi na preprogo, storim isto jaz s svojimi gorskimi čevlji. Težina mojih čevljev, njih oblika in tirolski žebliji — to je

1) Šumbat je griček v severovzhodnem kotu Albanije blizu Piškopeje. Piškopejo smo imeli prej zasedeno; zdaj smo to mesto prepustili Albaniji. — Uredništvo.

gospodarja silno začudilo. Pri vhodu sem tudi odložil svoj revolver, kakor gospodar svojo puško; nato sem se pozdravil z vsemi.

Medtem je iz sedla in nekaj malih mehkih preprog napravil gospodar za mene sedišče. Za sebe je vzel dve večji koži in se je po turški, s prekrižanimi nogami, vsedel nanje. Razen njega je bil navzoč njegov brat, sivolasec kakor moj gostitelj, njegova dva sina in bratov sin, mlad fantek. Vsi sedimo v polukrogu okoli ognjišča, na katerem veselo gori ogenj. Pri ognju so kovaške klešče, s katerimi si vsak jemlje malo žerjavice, da si zažge cigareto.

Ko tako sedimo okoli ognja, skuha gospodar najprej malo mleka in mi ga ponudi v mali skodelici za črno kavo. Mleko je bilo vrlo okusno in je imelo lahek okus po mandelnih. To sem počasi srkal. Gospodar izvleče iz žepa tobačno dozo in mi napravi cigareto. Ko sem popil mleko, dobim cigareto.

Pogovarjali smo se — s pomočjo tolmača — o bojih, katerih se je bil, v činu kapetana, udeležil tudi moj gostitelj, ki je bil za hrabrost dekoriran s srebrno kolajno. Med razgovorom je skuhal tudi kavo, ki mi jo je ponudil. Turška črna kava — to je vse kaj drugega nego črna voda, ki se pri nas imenuje kava! Naša kava je dosti temnejša in ima večinoma okus po vsem drugem, samo po kavi ne; turška kava pa, ki se kuha sproti, je pristna. Popil sem jo s slastjo.

Prišla je na red večerja. Predpriprava je, da prinese mali dečko vode in brisačo, da si vsak umije roke. Potem se je postavila na sredo med nas jako nizka miza, okrogla, 15 cm visoka. Vsak dobi velik kos koruznega kruha in leseno žlico, za tujca kristjana vedno novo: ta se po njegovem odhodu sežge! Nož pa ima vsak svojega.

Zdaj se prične prava večerja. Kot prva jed je prišel fižol, napravljen na način omake in prežgan seveda ne s svinjsko mastjo, ampak s finim maslom. Zraven tega je bila nekaka salata: okisan zelen paradizar in zelena paprika, tudi okisana na način kakor naše kisle kumare. Za žejo pa kislno ovčje mleko.

Jedli smo vsi iz ene sklede; jaz sem sedel po naše na svojem sedišču, drugi pa na turški način okoli mize.

Kot drugo jed smo dobili sladko zelje, v katerem je bilo kuhano ovčje meso. Za mene je gospodar izbiral najlepše kose mesa. Tretja jed je bila nekaka močnata jed v obliki rezancev, napravljenjena iz mleka, moke in jajc ter jako dobro zabeljena z maslom.

Vse jedi so bile zelo okusne in dobro kuhane, čeprav brez masti. Ko bi v kaki naši gostilni kuhali take jedi — kar trlo bi se gostov!

Jedi je ves čas prinašal le mali dečko. Žensk pri jedi in pozneje ni bilo videti. A dobre kuharice morajo biti!

Po končani večerji je prinesel dečko vode in vsak je umil roke in in izplaknil usta. To je navada pri vsaki jedi.

Potem se je skuhala črna kava; po jedi se pije grenka, to je brez sladkorja, dočim se pije pred jedjo sladka. Grenko kavo pije za okrepčilo Arnavt tudi, če se po kakem naporu vrne domov.

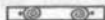
S kavo vred sem dobil zopet cigareto in pričel se je pogovor. Govorili smo največ o orožju, municiji in o bitkah. Občudovali so tudi moja očala. Največji vtis na vse pa je napravilo, ko jim je gospodar pripovedal, kako streljam s puško in s topom. . . Če si dober strelec, si pridobiš pri Arnavtu največje spoštovanje.

Med pogovorom me je gostitelj vabil, da ostanem čez noč pri njem; videl sem že pripravljeno svoje ležišče. A moja služba ni pripuščala, da bi sprejel vabilo. Moje ležišče bi bilo imenitno: na tleh so bile pogrnjene kake 4 ovčje kože, na njih lega istih kož, a drugače ustrojenih, na vrhu volnat koc, prevlečen z rjuho; odel pa bi se z debelo volnato odejo, takisto prevlečeno z rjuho; za vzglavje sta bili namenjeni dve mehki, z volno napoljeni blazinici. Tu bi se spalo! A kaj hočeš! Služba je služba — pustiti sem moral lepo ležišče nedotaknjeno in iti spat v šotor na hladni zemlji, boljše na kamnu. . .

Poslovil sem se pri vratih, zopet obul svoje čevlje, opasal revolver, se zahvalil in odšel. Radovedne glave žensk sem že mimogrede nerazložno videl iz sosednih sob. Gospodarjev brat me je spremil do mojega šotora. — Ko smo drugo jutro korakali mimo hiše, mi je gospodar še ponudil fine kave in me je daleč spremil.

Gostoljubnosti se pač moramo vsi še pri njih naučiti. Ljudje so skromni in v tej zemlji morajo biti skromni; gostu pa privoščijo najboljše, kar imajo. Ta večer bo meni — pa tudi mojemu želodcu — vedno ostal v prijetnem spominu.“

Branko Tominšek.

Trije krti v snegu.

Napisal K. Jug.

Trije smo bili in poldrugo uro smo se iskali po Ljubljani, pa se nismo našli, ker smo drug za drugim letali. Ko sem se slednjič upehan doma vrgel na stol, prileti Zorko in mi pove, da je lepo vreme in da odrinemo: jaz, on in France, na Grintavec.

Napravim se po slanino in kruh. Ko sem mimogrede v neki trgovini kupoval „Mars-Oel“, pride za menoj s Francetom tudi Tone. Ker si je i Tone kupil martovega olja, sem mislil, da pojde z nami, pa je

rekel, da ima škarpetne pohabljene; z martovim oljem jih bo zdravil. Obljubil nama je, da bo z Ljubljanskega gradu ves čas opazoval teren, koder bomo hodili, ter nam bo dajal koristne migljaje. Hvaležni smo mu bili za to obljubo, koristila pa nam ni nič, ker smo hodili največ ponoči in v megli, tako da nas ni mogel videti na Grintavcu.

Vsegavedni Tone je skušal Francetu dopovedati, da so pozimi za v hribe najboljša hrana „salmoni“; češ, to je taka vrsta rib, ki žive v Švicarskih lednikih in so mrazu tako privajene, da niti konservirane ne zmrznejo. Trdil je, da so v žganju kuhani in jako dobri; on jih je že pokusil. Na to zagotovilo je France kupil salmonov.

Drugi dan smo se z jutranjim vlakom odpeljali v Kamnik. Dobro smo bili obloženi: poleg hrane in precej zimskega perila (bilo je na dan Sv. Treh Kraljev) smo imeli s seboj koce in vso potrebno zimsko opremo. Francetu pa je na nahrbtniku bingljala vojaška čutara. Pravil je, da nosi v njej žive salmone; kajti bil je petek in v Cojzovi koči bomo jedli sveže ribe. Pripomnim pa že tu, da me je France varal; med potom smo spoznali, da nosi v čutari „korajžo“.

Kljub oblačnemu vremenu smo bili dobre volje in smo vso pot do Kamnika šale zbijali. Od Zorkota sva s Francetom zahtevala, da se iznebi svoje kravate. Vzel je bil namreč v naglici kravato s seboj, kar menda turistu ne pristoja. Planinec pa — kravata! Svoje dni sem bil s Francetom na Vel. Planini in sem tudi pomotoma vzel kravato s seboj; spoznavši svojo zmoto, sem s kravato takoj zakuril. Tedaj so bile kravate še pod 1 K in zimske ture manj v navadi. Zorko je trdil, da v svobodni državi ne priznava tiranstva planinske mode; sicer pa bi ga brez kravate zeblo. Ker s Francetom nisva imela protidokazov, sva mu pustila kravato.

V Bistrici smo se najedli in napili, ob 1/2 3 h popoldne smo se napravili proti Kokrskemu sedlu. Ker se nam je zdelo zamalo, da bi v enem dnevu prehodili samo od Kamnika do Cojzove koč, smo si k že itak precej težkim bisagam na hrbtu naložili še vsak cca 10 kg drv, tako da smo bili v celem obteženi vsak z do 25 kilogrami. Lepe svežnje bukovih drv smo vzeli kar pri koči v Bistrici; kaj nam poreče oskrbnica radi tega, ko se vrnemo, nam je bila deveta kavka. Mislili smo si: SPD nam mora biti še hvaležno, ker oskrbimo Cojzovo koč z drvi.

Po dolini iz Kamniške Bistrice do Žagane peči je tudi pozimi jako toplo, če nosiš na hrbtu 25 kg težko bisago. To dejstvo smo takrat nedvomno dognali. Hodili smo tako hitro, da nismo do Žagane peči rabili več časa ko poleti, dasi je bila pot ledena in si nismo navezali derez. In vroče nam je bilo. Ko so drvarji videli našo vnemo, so nam brezplačno ponudili vsakemu še en hloed, da ga za rezervno kurivo s

seboj vzamemo. Ker smo pa štedljivo preračunali, da bomo imeli drv dovolj — in pozneje se je izkazalo, da smo jih imeli dvakrat preveč — smo ponudbo hvaležno odklonili.

V začetku vzpenjanja proti sedlu smo še mislili, da se mora naši trdni volji tudi sneg pokoriti. Dasi smo imeli dokaj sneženih izkušenj in smo že večkrat orali beli prah vkreber in dasi smo bili po bistriških žgancih sila pogumni, smo kaj kmalu morali razumeti, da se ne da kar poskakljati od Žagane peči na Kokrsko sedlo. Sneg je bil višji in višji, oz. naše noge so se bolj in bolj pogrezale v mehka tla. Naredil si korak, kakor da bi hotel samemu sebi na glavo stopiti, pa preden je prišla noga do dna, je že bila komaj ped pred drugo.

Naredila se jo noč in ker ni bilo v sveže z vrhov nanesenem snegu nikakih sledov, smo komaj še vedeli, kje je prava pot. Res se na Kokrsko sedlo ne more zgrešiti, a koliko zaleže človeku v takem položaju zavest, da je na pravi poti, ve tisti, ki je to izkusil. Svoj čas sva z Zorkotom hotela po nad meter globokem sipastem snegu čez Gredico na Primorsko. Dokler sva še drug drugega varala, da sva na pravi poti, sva pogumno hodila 7 ur brez prestanka in premisleka v hrib. Ko pa sva se prepričala, da sva zašla, nama je ves pogum upadel in vrniti se je bilo treba. — Težko smo nosili, od mraza je meni nahrbtnik primrznil na razpoteni hrbet, rok nismo več čutili in zdaj pa zdaj se je komu razdrla butara drv, da je moral polena po snegu pobirati in spet prevezavati; nazadnje sta se nas lotila še lakota in žeja: „cagali“ pa le nismo. Kakor krti smo rili po mestoma nad cepin globokem snegu. Za nami je bilo vse pomandrano in ko smo gledali pred se, smo si živo predočili, kako je Cadorna gledal na Sabotin. Počivati pa le nismo hoteli; kajti pri nas velja parola: „Disciplina! Lastna povelja moraš ubogati!“ Nekdo mi je rekel, da to ni disciplina, marveč trma ali kaprica. Pa mi ni za ime, marveč za efekt, in ta je vedno: vztrajnost.

Okrog osme ure se je tehnik France spomnil, da bi bili manj labilni, če bi nekaj teže prenesli iz nahrbtnikov v želodce, torej bliže k tlom. Ker smo bili res že precej „labilni“, sva bila z Zorkotom France-tovega pouka precej vesela. Toda komaj smo vrgli nahrbtnike v sneg, nas je stresel tak mraz, da bi bil koj spet naložil nahrbtnik in raje gazil lačen po snegu dalje, ko bi ne bil France posegel po svoji čutari. Sicer smo vsi trije nazora, da korajža v srcu več zaleže turistu nego vsi zunanji pripomočki, kakor žganje in druge berglje poguma, a za naš slučaj pripoznam izjemo. Tri požirke — in pogrelo nas je in mogli smo zgrizti nekoliko mrzle slanine in kruha ter nekaj sladkorja. Deli smo si še vsak eno citrono v žep, da bi se odtalila ob telesni toploti; nato

smo pa zopet bredli po snegu. Ker nisem imel rokavic oblečenih in se mi je cepin med počitkom ohladil, sem dobil pri tej telovadbi ozeblina na štirih prstih. Z drgnjenjem sem jih odpravil in hujših posledic ko od opeklin ni bilo.

Blizu vrha, kjer je breg najstrmejši, je bil sneg zamrzel in smo mogli iti po vrhu. Tako smo dospeli še nekaj pred polnočjo na vrh. Kaprica je zmagala, čeprav na račun naših kosti; kajti n=hrbtnikovi jermeni so nas dobro ožulili. Če se nam je v Bistrici zdelo zamalo, da bi v enem dnevu prehodili le od Kamnika do Cojzove koč, smo morali sedaj brez debate priznati, da imamo hoje vsi dovolj, tudi France. Ta je med potjo izgubil svetilko, ki ni bila njegova last. Ni se vrnil jo iskat, ampak je obljubil, da plača v Bistrici za likof, če jo nazaj grede najdemo. Ta način rešitve imovinskega vprašanja sva z Zorkotom vzela nepozabno na znanje.

Ko smo zavarovali meje svojega novega kraljestva — zimske sobe v Cojzovi koči — proti zunanjemu sovražniku, smo pričeli misliti na konsolidacijo naših razdrapanih notranjih razmer. Dolgo časa nismo mogli vzpostaviti ravnotežja med produkcijo in potrebo konsuma, ker, dasi smo imeli surovin (čaja, sladkorja, drv, snega . . .) dovolj, vendar ni mogel „gašperl“ kot naše edino produktivno sredstvo zadostiti potrebi cele kolonije. Iz te krize čisto modernega značaja nas je rešilo nemoderno potrpljenje. Polagoma smo nakuhalo toliko čaja, da smo si za silo odpravili notranjo sušo in smo lahko mislili tudi na jed. Tu se je pokazalo, kako dobro je Tone poznal salmone; med potjo so se namreč tako „privadili“ mrazu, da bi niti v najhujšem mrazu ne mogli bolj zmrzniti . .

Polagoma smo pečko tako razžarili, da je širila prijetno toploto po sobi. Ko smo se posušili, nas je pričelo skrbeti, kako in kje bi spali. Te skrbi pa nas je — hvala Bogu — rešila jutranja zora.

Črez noč se je vreme zjasnilo in upali smo, da bomo imeli z Grintavca lep razgled. Toda mraz, mraz! Zavili smo se nekoliko bolje ko prejšnji dan, vzeli vse potrebno s seboj in ob 9h odšli proti vrhu. Do Malega Grintavca se nam je sneg še udiral na več mestih in treba ga je bilo orati. Sicer pa smo hodili zložno z derezami po zmrzli površini. Greben, ki se vleče od vrha proti jugovzhodu, je bil ovenčan s krasnimi sneženimi strehami. Vihar je odnesel mnogo snega v dolino in tuintam so štrlele skale iz bele gladine; z Zorkotom sva se teh skal rada posluževala, posebno kjer je bil sneg mehkejši. S tem sva si dereze vse pokvarila; njih zobje so dobili kmalu obliko mrjaščevih čekanov in enkrat sem cepnil jaz, enkrat on, ker se mu je noga ujela na tak čekan druge noge.

Ob 12h 10' smo bili na vrhu. Kar jezilo nas je! Vzeli smo namreč bili vrv s seboj in smo upali, da bomo imeli priliko sekati stopinje. Posebno Zorko bi rad pokazal, kako si zna pristen človek tudi z golo palico pomagati tam, kjer bi previdni mestni „veleturist“ obupal nad cepinom. V Bistrici so mu namreč prorokovali, da bo ostal v Cojzovi koči, ker ni imel cepina; sedaj pa smo videli, da bi tudi brez palice ne bili nič na slabšem: Bogme, je li to sploh kaka tura, če prideš brez nevarnosti in brez naporov na vrh? Zamalo se nam je zdelo. In kot nadomestilo nadomestka je hotel France da se fotografiramo — na vrv navezani. Toda preden sta z Zorkotom pripravila aparat, so jima začeli prsti zmrzovati. „Hvala Bogu! To je že nadomestek“, sta zadovoljno pripoznala. Zdaj smo se smeli fotografirati tudi brez vrvi!

Nato smo urno pobasali, kar smo imeli in smo jo popihali iz megle in burje nazaj na Kokrsko sedlo. Pričakovani razgled smo morali odložiti za prihodnjic.

Radi bi ostali čez noč na sedlu, da bi drugi dan šli na Skuto. Ker je bila ta dan sobota, smo vedeli, da bo drugi dan čisto gotovo — „nedeljsko“ vreme. Toda vse želje so obtičale ob — derezah. Ko sem si jih ogledal, sem koj uvidel, da bi bile pač še dobre za po mahu; na ledu bi jim ne bili mogel več zaupati. Sklenili smo torej, da se vrnemo v Bistrico. Zorko je še enkrat skuhal čaj, jaz sem si med tem hlače šival. Na potu z Grintavca se mi je namreč bila ob neki skali udrla snežena skorja in zadel sem se ob skalin rob tako, da sem odnesel veliko luknjo v hlačah, in sicer na prepovedanem mestu. Pa take hlačne krize me ne skrbijo veliko, ker me je rajnka Avstrija — Bog ji daj dobro — pri vojakih dobro naučila šivati.

Ob 5h smo se podrsali v Bistrico. Kar cepin smo — kakor copernice metlo — zajahali, pa nas je neslo, dokler nas je sneg še držal. Našli smo med potjo tudi Francetovo svetilko. Zdaj pa na likof! — Ker sva radi derez z Zorkotom večkrat padla, se nama je France smejal. Pa predno smo prišli v Bistrico, je tudi on (z dobrimi derezami) neprosto voljno zakopal glavo in nos v sneg. Zorko ga je prosto po Prešernu potolazil:

„Ena se meni je želja spolnila:
na zemlji domači ti truplo leži.“

Zvečer smo imeli v Bistrici zasluženi likof. Dal je France skuhati vina in zbasal je vanj ves sladkor, kolikor ga nam je ostalo, ker nismo šli na Skuto. Ej, toplo je bilo in veselo!

Vsi razgreti smo sklenili, da vstanemo drugi dan na vse zgodaj in pojdemo še na Kamniško sedlo, preden se vrnemo v Kamnik. Nato smo šli spat. Toda, dasi smo pod vplivom sladke kapljice spali kar moč

hitro, vendar zelo dolgo nismo bili s spanjem gotovi. Drugi dan smo se tako grdo zaspali, da ni bilo s Kamniškim sedlom nič, kar nas je tembolj „grevalo“, ker je bilo vreme kakor novo. Tolažili smo se prav po filistersko, češ, prejšnjo noč nismo nič spali. To je sicer za turista jalova tolažba, toda boljše nismo imeli pri roki. (Konec prih.)

Društvene vesti.

Občni zbor Osrednjega društva SPD.

Redni občni zbor Osrednjega društva se je vršil v Ljubljani dne 4. marca v gostilniškem salonu „pri Levu“ z običajnim dnevnim redom. Udeležba izredno dobra.

I. Načelnik dr. Fran Tominšek je po prisrčnem pozdravu na kratko orisal društveno delovanje. V notranji smeri smo srečno uredili društveno gospodarstvo; oskrbo naših koč in hotelov smo vršili vestno in z uspehom ter smo kot novo važno postojanko prevzeli tudi hotel pri Sv. Janezu ob Boh. jezeru. Postali smo resen faktor pri razvoju prometa tujcev. S tem smo stopili v stik s centralnimi oblastvi, ki uvažujejo pomembnost našega dela v prometnem pogledu. — Ko je posetil Nj. Veličanstvo naš kralj meseca decembra povodom lova na divje koze Kamniško Bistrico, smo v tamošnji turistiški koči prevzeli oskrbo vladarjevega spremstva; dasi nismo bili k sprejemu pozvani, našel je naš odposlanec, g. Rozman, ki je imel nalogo, da oskrbo v koči uredi in nadzoruje, ugodno priliko, da je predložil Nj. Veličanstvu najlepše slike iz naših planin, mu označil pomen in delo našega društva in mu je tudi razkazal tamošnjo kočo. Žal, da baš ta kočica, ki jo imamo le v najemu, še ni taka, kakršne so naše lastne planinske stavbe: Aljažev Dom, Hotel Zlatorog itd., kjer bi visokega gosta mogli dostojno sprejeti.

Na zunaj smo ustvarili nove trdne zveze z reprezentanco češko-slovaške turističke, z jugoslovanskimi planinskimi društvi pa hočemo ustanoviti skupno planinsko organizacijo. — Tudi smo povodom razmejitve napram republikli Avstriji in napram Italiji podajali na merodajnih mestih svoje želje in informacije in zastopamo korist prometa in naše turistike tudi ob ureditvi obmejnega prometa. — Stopamo pred vedno večje naloge, zato pa je tudi pomen našega Društva vedno večji.

II. Nato je podal dr. Stanko Tominšek sledeče poročilo tajništva: Zadnji občni zbor se je vršil 30. decembra 1920. V novoizvoljenem odboru so bile po pravih določene funkcije razdeljene sledeče: načelnik: Dr. Fran Tominšek, načelnikov namestnik dr. Anton Švigelj, tajnik Pavel Kunaver, njegov namestnik prof. Janko Mlakar, blagajnik Josip Jeretina, njegov namestnik Makso Hrovatin, gospodar Ivan Ogorelec, namestnik Ivan Korenčan, knjigovodja Rudolf Rozman — ostali odborniki niso imeli posebno določenega delokroga. — K poslovanju je pritegnil odbor tudi vse namestnike odbornikov.

Gospodarstvo koč so prevzeli: gg. Ogorelec in dr. Švigelj (Hotel sv. Janez), Ogorelec (Kamniška Bistrica in Kamniško sedlo), Kos (Kredarica, Aleksandrova kočica, Staničeva kočica, Aljažev Dom), Potočnik (Vodnikova kočica), Korenčan (Zlatorog in Koča na Triglavskih jezerih), Hrovatin (Kadilnikova kočica in Spodnja kočica na Golici), Hladky (Češka kočica), Lapajne (Cojzova kočica), Rozman (Velika Planina).

Odbor je imel vsako sredo v društveni sobi svoje redne seje, v katerih so se reševale tekoče zadeve; ob potrebi so se vršile tudi izredne seje.

Koncem pomladi 1921 je prevzel odbor hotel pri Sv. Janezu ob Bohinjskem jezeru v najem. Na izrečno naročilo gozdnega oskrbnništva je moralo društvo skrbeti, da vzdrži hotel na višini, kakor je bil pred vojno, ter da bodi tukaj zavetišče miru željnih in potrebnih letoviščarjev. Oskrbovanje se je vkljub težkočam dobro obneslo in odbor je koncem leta stopil v pogajanja, da se mu da ta hotel v najem še za nadaljnjo daljšo dobo.

Mnogo so stale to leto poprave tistih koč, katere so bile med vojsko izropane in skoro uničene. Tako smo pričeli s popravo Orožnove koč na Črni Prsti in Erjavčeve koč na Vršiču, da bosta prihodnjo sezono zopet otvorjeni. — Pri Zlatorogu je nanovo urejena deperdanca in nabavili smo tam tudi nekaj novih čolnov.

Za zimske turiste se je napravila v Cojzovi koči pri stopnicah zimska sobica, ki se je opremila z ležišči in s pečico; ta soba je le zapahnjena in torej vstop prost, da se prepreči nasilno udiranje v gorenje prostore, ki so čez zimo prazni.

Dijaštvu je društvo olajšalo obisk Triglavskega pogorja posebno s tem, da je dalo Ferijalnemu Savezu na razpolago del Staničeve koč, v ostalih kočah pa mu je dovolilo olajšave, kakoršne imajo člani sami. Tudi podpira naše društvo akcijo, da se ob Bohinjskem jezeru ustanovi dijaška kolonija.

Glede nove stavbe v Kamniški Bistrici je omeniti, da se vršijo priprave; preskrbljeno je za stavbni les in naprava potrebnih načrtov se je izročila odborniku ing. Skabernetu, ki jih je že izvršil. — Financiranje te stavbe pa dela velike težave, ker Kamniška korporacija doslej pod nobenim pogojem ne proda društvu v last potrebne svete v Kamniški Bistrici, nego ga da le v najem in še to za prekratko dobo, v kateri se bi stavba ne amortizovala. Državne podpore za stavbe tudi ni bilo doseči.

Veliko je društvo žrtvovalo za popravo potov in za napravo enega novega. Izmed poprav je najvažnejša ona od Češke koč do Žrela, kjer je bilo treba iz skale izstreliti nov hodnik. Za pot skozi Žrelo smo skušali poiskati novo varijanto, ki naj bi obšla ta vedno se rušči del steze, a brez velike izgube višine bo to težko izvedljivo. — Novo pot je napravilo društvo čez Krvavec in Vel. Zvoh na Koren in potem čez Greben na Kokrsko sedlo; tako se je ustanovila nova zanimiva potna zveza čez to zanimivo predgorje; pot bo posebno važna za Cojzovo koč.

Oskrba društvenih koč in hotelov se je vršila povsod v dobrem redu in z zadovoljivim uspehom — seveda so bili pa tudi stroški, ki so združeni z oskrbo, zelo visoki, ker so cene vsestransko silno narastle. Res pa je letošnje izredno lepo leto privabilo v gore veliko število planincev, o čemur pričajo visoke številke obiskovalcev koč in vrhov. Tako je bilo na Triglavu nad 1700 turistov, na Kredarici nad 1517, v Staničevi koči 550, v Aleksandrovi koči 1106, v Kadilnikovi koči 1366 itd.

Začetkom 1921 je društvo začelo izdajati zopet svoje glasilo Planinski Vestnik, in sicer proti naročnini. Število naročnikov ni posebno veliko in zato povzroča izdaja Planinskega Vestnika velike stroške. Vendar pa je bila izdaja približno pokrita. Treba bo pa daljnje agitacije in treba bo Planinski Vestnik zopet dvigniti na prejšnjo višino in mu pridobiti več naročnikov.

Da bi se dvignila med planinci - dolinci smisel za lepoto naših gora, je priredilo društvo začetkom septembra ob času ljubljanskega velesejma razstavo planinskih slik. Razstavila sta svoje umetniške planinske slike gg. Makso Koželj iz Kamnika in Valentin Hodnik iz Srednje Vasi, fotografične slike pa materji Josip Kunaver, prof. Ravnik in ing. Domicelj. Razstavile so se tudi krasne slike pok. Bogumila Brinšeka. Razstava je zelo ugajala in povodom otvoritve so jo posetili tudi odlični gostje: pokrajinski namestnik minister Hribar, ministra dr. Spaho in dr. Kukovec, general Dokič, generalni konzul dr. Beneš ter zastopniki vlade, univerze, občine, časopisja itd.

Na priporočilo odbora so nekatera okrajna glavarstva potrdila več zmožnih domačinov za gorske vodnike, kar bo omogočalo tujcem in manj vajenim hribolazcem dostop v naše gore.

Dne 15. maja so se vršila pri seji našega odbora v mestni dvorani v Ljubljani posvetovanja glede ustanovitve Slovanskega Planinskega Sveta in glede združitve jugoslovanskih planinskih društev v skupno zvezo. Glede tozadevnih sklepov je pokazati na naša poročila v Planinskem Vestniku (1921, str. 101). Isto velja za zbor delegatov, ki se je vršil dne 17. decembra (Plan. Vestn. 1921, str. 19).

V jeseni so prevzele obmejno stražo pogranične čete in so vzele v porabo našo napol popravljeno Erjavčevo kočo pod Vršičem, Aljaževo kočo v Vratih in dependance hotela Zlatoroga; tudi v naši koči na Golici smo iz početka morali pričakovati enake zasedbe; seveda je bil potem tudi promet turistov v obmejnih krajih zelo oviran. Društvo je napravilo korake, da se opusti zasedba naših koč in da bi bil našim turistom dopuščen pohod po obmejnem pogorju, ako se izkažejo z našimi legitimacijami, ki jih bodemo na zahtevo izdajali s fotografijami. Tozadevna akcija je v teku in upati je, da se posreči; kajti sicer bi bil turistovski promet silno otežkočen, ponekod naravnost izpodrezan. Ko se je vršila razmejitev ob novi italijanski in nemško-avstrijski meji, je naše društvo dajalo na pristojnih mestih podatke glede pravega razvodja in je interpretiralo z ozirom na turistovski promet naše potrebe in želje. Žal, da bomo pri razmejitvi izgubili lepi Dom na Vršiču, last Kranjskogorske podružnice Slovenskega Planinskega Društva.

Število članov je narastlo in šteli smo samo pri Osrednjem društvu 2774 rednih članov ter 66 ustanovnikov (vstopilo je namreč 505 rednih članov ter 5 ustanovnikov, izstopilo 71 članov, preselilo se jih je 93, umrlo pa 20). O stanju svojega članstva poročajo naše podružnice posebič.

Umrli so: Oskar Žilič, železniški uradnik iz Ljubljane, Franc Vergelj iz Spod. Šiške, Josip Maček, trgovec, Josip Hauptman, ravnatelj, dr. Ivan Oražen, šef zdravstv. odseka, Oton Seydl, zobotehnik, Simon Weisbacher, tes. mojster, Karl Tautzher, realec, Ivan Bonač, trgovec, Makso Pleterski, trgovec, Franc Rus, potporučnik, Ivanka Supančič, zasebnica, Anton Poklukar, lastnik tiskarne, Alojzij Pirkovič, višji rev. J. ž., Vladimir Pirc, trgovec, Albin Umnik, poslovodja, Andrej Bohinc, Fran Tome, lesni trgovec, Miroslov Hubmayer, bančni uradnik, vsi iz Ljubljane, in Joško Dodič, knjigovod. iz Št. Vida.

Vsi ti pokojni člani so bili zvesti prijatelji našega društva. Bodi jim ohranjen časten spomin!

Za naše društvo se zbuja zanimanje od dne do dne bolj in posebno tudi opazujemo, da pristopajo k našemu društvu člani iz hrvaških in srbskih pokrajin in da posečajo naše planine vedno bolj hrvaški in srbski turisti.

Ob smotrnem delovanju se bo naše društvo vsestransko okrepilo.

Tajniško poročilo se odobri.

Načelnik se še enkrat spominja vseh umrlih članov kot vernih sodelavcev in podpornikov našega društva; sožalju se pridružijo vsi zborovalci.

III. Blagajniško poročilo. Blagajnik Jože Jeretina poda izčrpno poročilo o dohodkih in izdatkih v letih 1920 in 1921, navede podrobno dohodke in stroške ob oskrbovanju planinskih koč in zavetišč in izkaže blagajniški promet. S svojim poročilom ugotovi, da se je društvo preborilo do finančnega ravnotežja in da se bo posrečilo zbrati sredstva za tako nujno popravo koč, potov in markacij.

G. Bogumil Kajzelj poda poročilo računskih proglednikov; ugotovi, da se nahajajo računi in blagajna v najlepšem redu, in predlaga, da se podeli blagajniku in gdčni Cigojevi absolutorij in izreče zahvala. Občni zbor temu predlogu soglasno pritrdi.

IV. Nato se je prešlo na prihodnjo točko dnevnega reda: volitve novega odbora in preglednikov.

Načelnik poroča, da se je sklical poseben sestanek članstva v to svrhu, da se izrazijo željo glede oseb, ki naj bi vstopile v novi odbor, ker je stari odbor dal mandate na razpolago; na tem sestanku predlagani kandidati so pripravljene prevzeti odborništvo; občni zbor pa naj seveda glasuje popolnoma prosto in izvoli odbornike, ki ima do njih zaupanje. Glavno je, da pridejo v odbor možje, ki bodo imeli resno voljo, delovati za društvo, in da bomo imeli v odboru posebno ljudi, ki imajo zmožnost in voljo opravljati društveno gospodarstvo, čigar obseg se od dne do dne širi. Misliti bo posebno na to, da bomo imeli zmožne voditelje za upravljanje društvenih hotelov, posebno hotela pri Sv. Janezu, čigar najem se bo najbrže za daljšo dobo dosegel.

Nato se izvoli po soglasnem sklepu z vzklikom za načelnika dosedanji načelnik dr. Fran Tominšek, ki izjavi da sprejme izvolitev.

Volitev odbora se vrši po glasovnicah; za skrutinatorje določi načelnik gg. Pavla Kunaverja, Evgena Silo in mag. Slajpaha. Med skrutinijem se je zborovanje nadaljevalo.

V. Na načelnikov predlog in z navdušenim pritrdjevanjem zborovalcev se je sklenila odpošiljatev vdanostne brzojavke Njega Veličanstvu kralju Aleksandru I. kot prvemu zaščitniku naše države, ki bo tudi naš zaščitnik.

VI. Načelnik dalje poroča, da se niso stavili kaki posebni odborovi predlogi in da tudi ni prijavljenih samostalnih predlogov; članarina (24 K), vpisnina (6 K), ter ustanovnina (400 K) se tedaj ne izpremeni; istotako ostane dosedanji prispevek podružnic za upravo Osrednjega odbora po 4 K za vsakega podružnika.

VII. Načelnik naznani, da je ravnokar (2. marca) došel od Hrvatskega Planinarskega Društva v Zagrebu načrt pravil za ustanovitev zveze jugoslovanskih društev. Ker je treba ta načrt še natančno pregledati in posebno izbrati najboljši naslov za to udruženje, nasvetuje načelnik, da se naj izvoli poseben odsek, ki naj preštudira načrt in izgotovi pravila in jih predloži potem odboru, na kar se skliče v svrhu končnega sklepanja izvanredni občni zbor.

G. Rasto Pustoslemšek dodatno predlaga, da naj se izvoli poseben odsek 5 članov, ki se mu da smernica, da v enem mesecu izdela referat, ki se naj v najkrajšem času predloži izvanrednemu občnemu zboru; g. Hrovatin pa predlaga, da se izvolijo kot člani tega odseka gg. načelnik dr. Tominšek, Badiura, dr. Defranceschi, Mlakar, Pustoslemšek in Wester.

Vsi predlogi se soglasno sprejmejo

VIII. G. dr. Defranceschi predlaga, da naj izreče občni zbor zahvalo celemu staremu odboru za njegovo uspešno delovanje, osobito bivšemu gospodarju g. Ogorelcu. Ta predlog se s splošnim odobravanjem soglasno sprejme.

IX. Slučajnosti: 1.) G. profesor dr. Josip Srebrnič omenja vesti glede razmejitev v Triglavskem pogorju in priporoča, da stori tudi naše društvo korake, da se izvrši razmejitev nam v prilog. Po poročilih, ki jih podasta načelnik in g. Pustoslemšek, predlaga g. Lapajne, da naj se pošlje ministrskemu predsedniku Pašiču resolucija, ki se z njo označi volja celega našega naroda, da mora Triglav, ta od nekdanj popolnoma slovanska gora, ostati naš. Odpošiljatev te resolucije se sklene soglasno.

2.) G. nadzornik Josip Wester opozarja, da društvo ne sme stremeti samo za gmotnim uspehom, nego da mora tudi kulturno delovati. Na Bledu se shaja mnogo Srbov in Hrvatov, ki si pa ne upajo na naše planine, ker ne poznajo gora; zato bi bilo umestno, da bi se na Bledu med sezono uredila nekaka centrala za planinske izlete.

Dalje razpravlja glede vstopnine v planinskih kočah in opozarja na to, da naj bude v kočah vedno na razpolago tudi kislá voda.

O izvedbi prvega nasveta bo sklepal odbor, v ostalem pojasnjuje načelnik odborovo stališče, naglašá pa, da bodo gospodarji koč vsekako morali skrbeti v kočah za zadostne zaloge.

3.) G. Pustoslemšek opozarja na nujnost, postaviti v Kamniški Bistrici novo primerno zavetišče, in povpraša, kako daleč so dospele priprave za zgradbo; odbor naj nemudoma izdela načrte in naj to zadevo pri prihodnjem izvanrednem občnem zboru predloži; preskrbijo se naj tudi potrebna sredstva.

G. Hrovatin in g. ing. Skaberne podasta pojasnila glede dogovorov s Kamniško korporacijo in priprav za zgradbo; ing. Skaberne poroča, da je načrt že izvršil, in podrobno pojasnjuje stavbni program. Tudi poroča o visokih gradbenih stroških, ki bodo v tem času ogromni, izrazi pa mnenje, da stavbe ni odlagati, ker še vedno naraščajo stavbne cene. —

Konečno poroča mag. Šlajpah o izidu volitev in naznani, da so z večino nad $\frac{2}{3}$ glasov izvoljeni novi odborniki in namestniki; g. Vlaj kot namestnik se pa izvli s ponovnim glasovanjem. Imena izvoljencev so spodaj navedena.

X. **Osrednji odbor SPD.** Pri občnem zboru dne 4. marca 1922 izvoljeni odbor se je naslednje sestavil:

Načelnik: Dr. Fran Tominšek, odvetnik v Ljubljani; načelnikov namestnik: Ivan Korenčan, trgovec; tajnik: Evgen Ratko Sila, uradnik; tajnikov namestnik: Dr. Dominik Žvokelj, odvetniški kandidat; blagajnik: Jože Jeretina, bančni uradnik; blagajnikov namestnik: Dr. Stanko Tominšek, odvetniški kandidat; gospodar: Makso Hrovatin, lastnik tiskarne; gospodarjev namestnik: Gvidon Čadež, trgovec; knjigovodja: Rudolf Rozman, predstojnik ček. urada; odborniki: prof. Janko Mlakar, Alojzij Knafelc, ing. Viktor Skaberne, Fran Kos, Fran Lapajne; namestniki: Rudolf Badiura, Ivo Kveder, Fran Potočnik, Stanko Tominec, Miško Vlaj. Za preglednike računov se z vsklikom izvolita gg. Bogumil Kajzelj in I. Škrlep.

Načelnik pozdravi nanovo izvoljeni odbor in zaključi zborovanje. T.

Izlet na Plitvička jezera. Ob Binkoštnih praznikih priredimo v zvezi s Hrvatskim Planinarskim Društvom izlet na Plitvička jezera. Člani se vabijo, da se po možnosti udeležijo tega skupnega izleta, ki bode trajal 3 do 4 dni. Ze polovično vožnjo po železnicah smo že zaprosili. Člani, ki se nameravajo udeležiti izleta z brati Hrvati, naj nemudoma javijo udeležbo Osrednjemu odboru. Podrobnosti sporočimo udeležencem pravočasno.

Hrvatska planinska izložba. K poročilu o tej izložbi, posnetem doslovno po zagrebškem dnevniku, pripominjamo in izjavljamo, da je ondi navedena bogata zbirka fotografij, last in delo širno znanega potnika Dr. Radivoja Simonovića, lekarja v Somboru v Bački (ne, kakor je pomotoma natisnjeno, Dr. Stojanovića). Na to je opozoril poznavalec razmer in oseb.

Vsebina: Jakob Aljaž: Planinski spomini. (Str. 17). — Branko Tominšek: Dve pismi iz Albanije (Str. 21) — K. Jug: Trije krti v snegu (Str. 23). — Društvene vesti: Občni zbor Osrednjega društva SPD (Str. 28). — Izlet na Plitvička jezera (Str. 32). — Hrvatska planinska izložba (Str. 32). — Slika: Gorenja Krma: Pogled na Vrataca (Str. 19).

Urednik **dr. Josip Tominšek** v Mariboru. — Izdaja in zalaga Slovensko Planinsko Društvo v Ljubljani (Osrednji odbor). — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.